

18. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
„Píši, tedy jsem“

Vyhlášené pro mladé, začínající autory
Městem Rájec – Jestřebí
ve spolupráci
s Gymnáziem Rájec – Jestřebí, o.p.s. a ZŠ a MŠ Rájec-Jestřebí

Jméno a příjmení: Alena Novotná

Věk: 17 let

E-mail: a.novotna17@gymnaziumrajec.cz

Škola: Gymnázium Rájec-Jestřebí, o.p.s.

Ročník: kvinta (3. ročník SŠ)

Učitel: Mgr. Jiří Prudký

Poezie/próza: próza

Počet stran: 2

Kačeří příběhy

Kačka Šrámková se dala popsat mnoha způsoby. Byla to tichá, vtipná a docela milá holka sedící v samém koutku třídy, věčně příliš nesmělá na to, aby se v případě potřeby ozvala, zato paradoxně dost otevřená na to, aby detailně popsala své problémy komukoli, kdo je ochoten naslouchat.

V neposlední řadě trpěla i něčím, co jsem osobně nazývala syndromem jedináčka: neochotou bavit se o čemkoli, co se nějakým způsobem netýkalo její osoby. O této její chybě na kráse jsem se dostatečně přesvědčila jednoho zimního odpoledne, kdy jsme se spolu rozhodly zajít do kina. Před začátkem filmu jsme se stavily v blízké kavárně na čaj.

„A to už se chceš zase bavit o Stranger Things?“ Protáčela oči dřív, než jsem stihla doříct větu.

„Náhodou, je to fakt super seriál!“ ohradila jsem se, „a v červnu vychází nová série, už se nemůžu dočkat. Zajímalo by mě, jak vyřešili vztah El a Mikea, když se El odstěhovala. Nebo i co se stalo s Hopperem!“

Neodpověděla. Namísto toho se znechuceně hrabala ve svém mátovém čaji lžičkou. Těžko říct, jestli jí více vadilo mnou zvolené téma, nebo ten čaj, co jí donesli – když si objednávala mátový čaj, nečekala totiž, že v něm nějakou mátu doopravdy najde plavat.

Povzdechla jsem si: „Fajn, tak o čem se chceš bavit ty?“

„Mě by třeba zajímalo, proč dneska nebyl Denis ve škole,“ prohodila. Denis byl kluk z vyššího ročníku, se kterým pár měsíců chodila. Letní láska, která zmizela rychleji, než vzplála – pár strávených večerů, pár pus, mnoho textových zpráv a víc nic. Přestože jejich vztah oficiálně skončil něco málo před půl rokem, protože Kačce vadilo, že spolu netráví žádný čas mimo zprávy a telefonní hovory, stále na něj myslela a snažila se ho získat zpět.

„A neříkala jsi, že má nařízenou karanténu?“

Zavrtěla hlavou: „Ta jim skončila včera, je to v záznamech.“ Její máma pracovala na hygieně a Kačka se toto eso v rukávu nebála využít. „A navíc jsem Verču dneska viděla ve škole,“ dodala ledabytle a upila ze svého čaje. Verča byla Denisova o čtyři roky mladší sestra, se kterou si Kačka často dopisovala, aby si zjistila informace typu: jak se mu daří, jestli už začal s autoškolou, nebo proč není ve škole. To vše výměnou za výpisky do chemie.

Aha, bylo první odpovědí, co vzešla na mysl. Přišlo mi i celkem trefné vzhledem k tomu, jak zvláštně proti srsti mi tato konverzace byla. Pak ale vyvstala na mysl otázka: „A proč tě to tak števe?“

„Chci za ním zajet,“ nevinná odpověď značící, že je zoufalá. Za Denisem v poslední době jezdila pouze tehdy, když s ním chtěla řešit problémy týkající se jejich vztahu. Když jí přestal odpovídat na zprávy a ve škole ji ignoroval, nezbylo jí než se objevit na jeho prahu, kde věděla, že nebude mít

sílu ji odmítnout. *Tolik hodin v autobuse, aby se dostala až sem za ním, jak by mohl ji nepustit dovnitř?*

„A co s ním jakože chceš řešit?“ posledně, když se k němu takto vydala, tak ji sice v mrazu stát nenechal, zato jí však dal dost jasně najevo, že se do vztahu s ní vrátit nechce. Dle jeho vlastních slov jej přestala bavit.

„Chci, aby mi řekl, jak to mezi námi je,“ přes to všechno co se stalo, dokonce i přes to jak otevřeně ji Denis ignoroval a odmítal, Kačka je stále považovala za pár. Jistě, pár co se spolu takřka nebaví a je živý prakticky jen v letních vzpomínkách, ale stále pár. A tak to bude, dokud Denis *„nedostane koule“* a nevyjádří se jasněji. *Jako by se nevyjadřoval dost jasně tím, jak se neprodleně otočí na patě kdykoli ji zahlédne na chodbě.*

Povzdechla jsem si a napila se vlastního čaje. Mně narozdíl od Kačky máta nijak nevadila. „A nepřijde ti, že by ses měla od něj posunout dál? Jsi na něm jak závislá.“

Zavrtěla hlavou. „Ty to nechápeš!“ prskla, „tys nikdy zamilovaná nebyla! Ale já už jinýho nechci, já ho miluju! A vůbec, bavila jsem se o tom s Andreou. Ta to měla minulý rok úplně stejně. A říká, že bych za ním jet měla.“

Nevím, jestli je dobrý porovnávat svá vztahová rozhodnutí zrovna s Andreou. K polovině svých známostí přišla na party a vydržela jí jen do dalšího rána, druhá přišla z internetových seznamek a Instagramu. Možná toho vím o vztazích málo, ale ona neví o moc víc. „A jsi si jistá, že se k němu fakt chceš vrátit? I po tom, co ti řekl?“ po větě *„přestala jsi mě bavit“* by utrpělo ego každého.

„Ano. Já mu už odpustila. Myslím, že to tak nemyslel,“ tázavě jsem zvedla obočí. Ono tu větu lze myslet i nějak jinak než jako *„jdi do háje“*?

„A navíc spolu musíme skončit. Vždyť patříme k sobě! Tohle já poznám.“

„Poznáš? A jak?“

Ledabyle pokrčila rameny: „Šestý smysl.“

„A když tě odmítne?“

Probodla mě pohledem: „Tak počkám.“

„Aha,“ krátké ticho, „a na co přesně?“

„Na to, až si uvědomí, že k sobě patříme,“ bylo až s podivem s jakým sebevědomím to říká. Také bylo až s podivem, nakolik tomu zjevně věří. „Já vím, že spolu jednou budeme,“ dodala, „cítím to. Akorát nevím, kdy to bude. Bojím se, že jsem přišla moc brzo a on to ještě neví, proto mě ignoruje.“

Zaraženě jsem ji sledovala, jak se znovu donutila napít čaje, podívat se na hodinky a vypísknout, že náš film začíná za deset minut. Rychle jsme dopily, zaplatily a odešly. Pak už po zbytek večera nepadlo o Denisovi ani slovo.

Ano, Kačka by se dala popsat mnoha způsoby. *Posedlá svým ex* by byl jeden z nich.